

AK-29

ALLES WAS MANNERN SPASS MACHTDIE SCHONE 18 JAHRIGE...

Druhý ročník, šestnácté číslo, datum, cena horentní, překvapivá, ale tak svá

Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský alias hmůždění vašeho potrubí

Rozhovor s Jiřím Kačurem, kolesem na moři se pohupujícím**Jaká kniha vás už jen svou existencí hluboce urazila?**

Poučení z krizového vývoje, které nehorázně přeměnilo pravdu za lež, i když nepopírám, že se jedná o svého druhu mistrovské dílo stejně jako je řemeslně dobře udělána kniha Andělé a Démoni od mistra Browna nebo-li Leonarda, v níž je toho na sebe nakupeno tolik překvapujících zápletek, že mne už vůbec nepřekvapila má nevolnost z četby tohoto opusu.

Máte nějakou vyloženě oblíbenou brakovou knihu?

Ono je vlastně obtížné zcela přesně definovat, co to ta braková literatura, ale nějak všichni vlastně víme, co brak je a co ne. Romány Karla Maye bychom zcela určitě mohli za brakovou literaturu považovat, ale v dětství mi to vůbec nevadilo a četl jsem je o sto šest, i když dnes bych s nimi už měl problém.

Nastane podle vás ještě někdy návrat velké literatury?

Ona je vlastně otázka, zda-li vůbec někdy přišla a pokud ještě nepřišla, nemá se ovšem kam vracet a otázka také je, zda-li vůbec někdy dorazí. S velkou literaturou se to má podobně jako s velkým malířstvím. Opravdové velikány spočítáte na prstech několika rukou a noh, takže kdepak ji vlastně máme, tu velkou literaturu? Nepochybuji o tom, že i v našem století se pár velkých kusů zase objeví a v příští století je někdo opravdu objeví a bude to.

Co je dle vás příčinou úpadku literatury?

Tato otázka jak patrně z odpovědi na otázku předchozí má jednoduchou odpověď. Protože vlastně velká literatura byla je a bude vždy dílem několika málo nadaných jedinců, jejichž počet se v průběhu staletí příliš nemění, i když dnes by jich mohlo být vzhledem k populačnímu růstu přeci jenom trochu více, plyne nám z toho, že nám tu vlastně nemá co upadat a pokud něco upadá není to velká literatura, protože těch několik málo kusů nám v každém století přeci jenom nějak s odřenýma ušima vznikne. Upadat nám tak může jediné vkus, ale míra a hloubka jámy, do níž můžeme upadnout je částečně také ovlivněna námi. Takže si zkrátka přátelé dávejte pozor, abyste také občas nestoupli do hovna. Krásný den

POKRAČOVÁNÍ Z POSLEDNÍ STRÁNKY...

...OBECNĚ RELATIVISTICKÉ VYSVĚTLENÍ NEBES A JEŠTĚ LEDACOS JINÉHO, CO JE DNES ÚPLNĚ SAMOZŘEJMÉ, AČKOLI LEDACOS Z TOHO ZASE TAK SAMOZŘEJMÉ NENÍ A O LEDASČEMS SE ZA TISÍC LET BUDE SMÝŠLET ÚPLNĚ JINAK, BY HO PROSTĚ PRINCIPĚLNĚ NEMOHLA NAPADNOUT A PROTOŽE I MNĚ DOCHÁZÍ PŘEDSTAVIVOST NEZBUDE MI TEDY PRO INSPIRACI ŠÁHNOUT PO NĚJAKÉ DOBRÉ VĚDECKO FANTASTICKÉ KNIZE A TAM SE POKUSIT O NALEZENÍ ODPOVĚDI, ALE KAŽDOPÁDNĚ MI NEDÁ SPÁT JAK BY VYPADALA TAKOVÁ POSTEL SNŮ, ŘEKNĚME ZA DVĚ MILIARDY LET...

Antikvářovo povzdychnutí

Nad velkou literaturou a pochopitelně také nad literaturou brakovou. Kdyby se vás někdo zeptal na podstatu braku zřejmě byste ho odkázali na tu velkou literaturu a v opačném případě dočkal by se tazatel odkazu na brak. Takže jsme začali chodit v kruhu, což může být na chvíli alespoň uklidňující. Takže, co je to ta velká literatura? Spočívá snad, jak již název, její velikost v počtu stran díla? Pravda, máme tady Vojnu a mír a Dona Quichota, ale máme tady třeba Proces a ten přeci nemá bůhvíkolik stránek a přece se o něm říká, že je to velké dílo. Nebude tedy spíše velikost spočívat v obsahu? Ve stylu? V idejích? A když už jsme u idejí, kterépak to budou ideje, které tvoří veliké dílo? Každopádně je jisté, že pokud by se nám podařilo nalézt odpovědi na otázky po podstatě velikého díla, snadno shodíme ze stolu podstatu braku, která bude stát jasně v opozici vůči naší definici velké literatury. To za prvé. Za druhé bychom vlastně vytvořili podle našich definic jasnou a přehlednou kuchařku velké literatury, která by se třeba mohla jmenovat Velkým spisovatelem rychle a snadně...Nu a za třetí bychom mohli s naší příručkou trochu zapracovat na jistém zušlechtění oné zatracované brakové literatury, která ale zřejmě, alespoň usuzuji podle její rozšířenosti, vychází utajeným lidským touhám vstříc daleko lépe a úspěšněji než literatura velká. Čímž chci vlastně říci, že ačkoli jsme neřekli o podstatě braku vůbec nic, že ho úplně nezatracojuj a navrhuji kolegovi Chábovi, abychom společně napsali nějaký ten ušlechtlejší brak. Mohlo by se to jmenovat třeba Postel snů. Co tomu říkáte pane kolego?

Knižní doporučení

Které by se správně mělo věnovat nějakému pořádnému braku. Protože jsem určitě nějaký četl, ale nemohu si prostě na nic vzpomenout, nezbyvá mi než doporučit Postel snů, kterou si Mirinda předevěřím pořídila v Ikei. Byla to opravdu luxusní postel. Tak zvané letiště. Prostě fantastická a úžasná a navíc byla ve výprodeji, takže Mirinda za ní vyplázla pouhých 30 tisíc. Ale promiňte, měla bych vám vlastně představit Mirindu, která nedávno překročila třicítku, ale byla prsatá a prdelatá jako nějaká dvacítko. Mirinda pracoval jako manažerka a kvůli práci neměla čas na sex natož na nějakého milence a proto si koupila onu postel snů. Řekla si, když bude postel, ostatní už přijde samo. Po několika týdnech ovšem Mirinda zjistila, že pořídít si postel pro spokojený milostný život nestačí a proto si milé čtenářky pořídila okurku. Byla sice chvíli s okurkou spokojená, ale jak jistě uznáte vibrátor je lepší. Ale jednoho dne se stal zázrak. Mirinda jednou večer po návratu z práce padla jako podřátá ještě i v kostýmku do své postele a také v tu ránu usnula. A zdál se jí milé čtenářky tuze pěkný sen, který musím, ač to slovo nerada používám pro jeho nemravné konotace, označit jako prudce erotický. Mirindě se zdálo, že se vrátila domů z práce, ale místo okurky jí v její posteli snů čekal oslnivě krásný muž v rozhalené hedvábné košili, z níž se mu pnula svalnatá hrud' a jeho upnuté jeansy v rozkroku nádherně zvýrazňovaly jeho zduřelé přirození. Mirinda omdlela překvapením a když se probírala zjistila, že drží v ruce okurku...a tady doufám příště naváže kolega Cháb, aby také ukázal, že umí nejenom kritizovat, ale také něco poučného a povznášejícího napsat. Doufám, že se vám to líbilo a doufám, že to Cháb nezkaží, protože bychom tímto kouskem mohli vytýčit nový směr brakové literatuře k lepším a ušlechtlejším cílům, přičemž rekvizitář by zůstal zachován v plném rozsahu, takže brnkání na city a různé ty pudy by také zůstalo zachováno, jenom by tu přeci bylo cosi navíc. Cosi jako ideové vyznění, cosi jako poučení, zkrátka něco čemu se kdysi říkalo bildungsroman, román výchovy a vývoje.

Kam utéct?

Celospolečenské vyvyšování sexuální touhy nad lásku dokazuje, jak až strašlivě lidstvo po lásce touží. Ale nedostává se mu jí. A proto si ji nahrazuje zběsilou jízdou bisexualit a grupensexů. Láska tělesná nahradila lásku duševní. Už se s druhým člověkem nesouzní, nýbrž jen souloží.

Ale je tomu tak opravdu? Pochybuji o tom. V člověku je ta láska, ta skutečná láska, zakořeněná. Jen ji teď programově narušuje nabízený, a bohužel i přijímaný, styl života. Předepsaný v literatuře, kde láska stává se jen hrou, jen tupou emocí na vydření těch posledních citů, které v člověku zůstaly. Předtočený ve filmu, kde se stává kulisou k vraždě či podvodu. Vyzpíváný v hudbě, kde je jen reklamním sloganem, bez sdělení, bez poselství. Lidská kultura stala se němou protože přestala promlouvat, ale jen brebentit, plkat, plácát do vody. Přestala být sdělením a stala se křečí.

Kam utéct? V zoufalství jde zabrousit do minulosti. Kultura se dělala pro umění, pro tu prýštivost z duše umělce. Teď veškerou kulturní nesmrtnost lidstva dusí nános nesplacených hypoték a touhy vydělat nesmírný balík peněz. Neprošel by tiskařskými stroji Ladislav Klíma, neprošel by ani Dostojevskij, neprošel by ani Seifert. Neprošel by nikdo, kdo tvořil kulturu, protože musel.

Kam utéct? Do antikvariátů a klubových kin? Ale jak dlouho vydrží minulost reflektovat naši současnost? Není kultura odrazem společnosti? Nemůže nás odrážet myšlení Dostojevského, protože je tak vzdálené našemu myšlení, naší době. Ač nadčasový, přesto zcela mimo rámeček téhle doby. Reflexe doby tedy zůstává na reklamních agentech, kteří své brožury o nabízených službách vydávají za knihy a jsou tak i brány. Kam utéct? Leda do prdele.

Filmový krat'as

Americké filmy. Před mnoha lety znamenala tato slova záruku kvality. Někdy dost pochybné, ale natočené s mistrností a obsahující vždy nosnou a hodnotnou myšlenku.

Změna doby proběhla elegantně a vlastně bezbolestně.

Tam, kde dřív běžela skupina dětí za dobrodružstvím, teď vybíhá skupina protekčních spratků za úlitbou.

Pěknou ukázkou, která mě teď maně napadá je [Polární expres](#). Ve své době nejdraší animovaný počín v historii filmového průmyslu. Kam se ty peníze poděly?

Udělejme si v tom pořádek.

Představte si, že zatoužíte po autu. Blbý příklad. Dobře.

Zatoužíte po novém partnerovi. Starý už se ochodil, už vlastně zavazí (to je mnohem lepší příklad, protože je jako vystřižený z téhle doby). Přijdete do hypotetického obchodu s novými partnery. Pomineme zdvořilostní uvítání prodavačovo naplněné připodělanou podlézavostí (i on musí platit hypotéku) a vrhneme se rovnou na výběr vhodného protějšku.

Před vámi stojí tři potenciální partneři do vašeho bídně budoucího života. A začíná prodavačova litanie:

„Neváhejte, je pětirychlostní. Podívejte na tu karosérii. Zuby vyceň (štěkne na partnera) a jaký má ukázkový chrup. A podívejte na ten podvozek, no nádhera. Pojd'te si ho/ji zkusit. Ne, nebojte, tady je místa dost. Že pěkně prokluzuje. No ano, a oddychuje přesně do rytmu. Jasně, moc špičatý profil, chce to něco domáctějšího. V tom případě jistě uvítáte naši nabídku super natural. Žádné rozdíly, jen ten vizus je jaksi pohodlnější. Že? Zakašli (vyhrkne skrz zuby na potenciálního partnera). A slyšíte, ten zvuk. Ano, vyroben s ohledem na ekologii. Ano, recykluje, nepáchne, volí tu správnou stranu, poslouchá jak hodinky. S naším výrobkem super natural zažijete jen krásný život. Ano, rozumím, na leasing. A ať se vám líbí. Co na tom, že prodavačova duše celou délku projevu demonstrativně zvracela vašim směrem. Vy máte svůj úlovek.

Přijdete domů a zjistíte, že je to vlastně jen prázdná svině bez dimenzí.

Polární expres je nemlich to samé. Leskne se, když zakašle, tak z něho nelétají nazelenalé hleny, ale růžoví poníci zpívající růžové motýlky. Ale to vnitřní pusto, to je až démonicky ohavné. Ta prázdnota, kterou by bylo tak jednoduché naplnit a přesto se to neudělalo. Ten efekt, který nemá možnost ukázat člověku něco jiného než sebe sama.

Skupina protekčních fakanů na výletě za mamonem.

Poetické třestění

Něco nekorektní maměnky z blogu [vymylimimozek](#).

Zmrazený účet v ledničce
k obědu nebudou plátky
ani ta blbá sekaná
jen bez přílohy splátky.

Všichni chtějí moje dobro!
kam ho jenom schovat mám
když jim dneska neunikne
ani v džungli Indián?

Obskurní kur domácí
kurníkem se potácí
zní vrní ve volátku
se zrním i kousek drátku.

Nemohu se zbavit dojmu
(chodí za mnou jako psík)
že Ježíška věší na kříž
denně každý katolík.

Zprávy z jiné společnosti

* Islandská sopka Katla začíná být činná kvůli Karlu Hynkovi Máchovi. Jak redakci řekl prof. Nejez, je to kvůli tomu, že si Máchu berou do huby kdejakí tupouni, až se náš milý Hynek prorotoval ke Katle, kterou tím probudil.

* Na sjezdu bulvárních spisovatelů vyzkoušel psycholog Pokoutný svůj experiment, jehož cílem bylo, vyzkoumat co se stane, když... Ve své uchvacující přednášce přidal do abecedy jedno písmeno. V tu chvíli prý začli spisovatelé bloumat po místnosti, naráželi do sebe i do zdí a z úst se jim linuly neartikulované zvuky. Jako třeba úúúúúúúúúú nebo aaaaaúúúúúúúúúú.

* Do Bermudského trojúhelníku zahučela veškerá lidská soudnost.

* Při Rumburské železné neděli ve středu 12.1.2012 našel horník Hroch ve šrotu ubodaný DVD-Rom. Případem se bude zabývat svaz zahrádkářských trpaslíků.

* Literatura zemřela, řval kritik Slomek Jaromír a běhal u toho nahý po Karlově mostu. Než jsme se k němu mohli přidat, odvezla ho mravnostní policie. Ano, i tu tady máme.

Dětské okénko

Znáte, dětičky mé čtivé, pojem Viewegh? On vám ten pojem sepsal ku potěše pohádky. Víte o tom? Jo tak vy už o tom víte? A co? Že vás od té doby nezajímají hračky, ale masturbace? Cože? Vy dokonce myslíte na to, jak si začnete spořit na stará kolena? A že byste chtěly místo zmrzliny lubrikační gel? No to snad, dětičky mé milé... Jo že už jste veliké. Co že si to dovoluju? Jenom to, že jsem o čtvrt století starší, mě neopravňuje k tomu na vás mluvit jako na hloupoučké medvídky? Dobře, tedy na hloupé medvědy. Rozumím. A co byste chtěli rozebírat? Jasně, hackerský útok vás zajímá a stavebko? A také vás děsí nepravidelná matčina menstruace? Dětičky mé milované. Obáváte se, že globální oteplování ničí vaši budoucnost? A myslíte, že s takovýmto dětstvím vás vůbec nějaká budoucnost čeká? Nežijete ji už teď? V tomto okamžiku? Vždyť vy už jste v šesti letech jako matadoři poslanecké sněmovny. Hele, motýl, jo takhle, smrtičku na něj. Do vitríny. Jasně. Rozumím.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

Hledat tu hudbu jinde než v rádiu. To už snad dochází i hluchému. Vydejme se na východ, tak kolikrát spadne do vychcané díry ve sněhu i nějaká ta hudební okrasa, která stojí za poslech. Podívejme se na Ukrajinu. Zajímavý státní útvar. Když se řekne v Čechách Ukrajinec, vidí se za ušima nemytý a nebezpečně vypadající. Skupina ДaxaБpaxa ovšem do nemytého nebezpečnosti má daleko. Hrají svým způsobem lidovou hudbu Ukrajiny. Ovšem svým způsobem. To znamená, že do mí přimíchávají kousky jazzu, hrdelního zpěvu, prostého jódlování nebo jen čirý rytmus nerušený melodií. Jejich pojetí krásy je krásné. Dokáže to.

Další hudební lahodností je skupina OOIOO. Japonská ženská skupina, která pojala šílenství jako projev své doby, svého nazírání na ni. Nestačí ječení. Ječet umí každý. OOIOO pojaly ječení jako mlčení – jejich oficiální slova – a převedly ho na hudbu. Hudbu nekrásnou. Hudbu někdy až nehudební a přesto tak hudební. Za zmínku stojí i japonský Boredoms, kde hraje zpěvačka z OOIOO na bicí. Ti Japonci, to je národ.

Doporučovat hudbu pokleslou nechci. Hudbu zaplevelit se jim podařilo dokonale, ale našťástí je lidstvo neporazitelné. Ten prazákladní rytmus v něm zůstane.

Literatura jako odraz společnosti

Co za zrůdu musí stát dnešní literatuře předlohou?

V dobách vrcholné literatury neseděla kdejaká pubescentní kráva před svým blogískem a nezvracela do něj, v upřímnosti vlastního srdce, že jejím snem je vydat knížku. Svoboda sama může za to, že je lidstvo okleštěno o hodnotné myšlenky. Ne, že by myšlenky vymizely, ale jsou přeřvávány neuvěřitelným návalem blogískových knížek. Knihkupectví se plní buďte škvárem z branže pornoprůmyslu anebo škvárem až absurdně negativistickým a destruktivním. První případ je prodchnut „láskou“, druhý je prodchnut odporem. Oba mají potřebu šokovat. Pokud nešokují, nemají šanci u nakladatelů a vlastně ani u čtenářů.

Proč se změnili postoje nakladatelů? Proč začali vydávat prakticky jen brakovou literaturu? Kam zmizeli lidé, kteří četli a chtěli číst literaturu, která neuráží?

Průměrné IQ je 100. V hladině kolem stovky se vyskytuje valná většina obyvatelstva. Lidé nad tímto průměrem jsou menšinou. Kupodivu také značně nepřizpůsobivou. Lidem pod průměrem je tohle všechno úplně jedno.

Stejně jako žije lidstvo na dluh, žije na dluh i sama literatura. Dluh je neexistující hodnota, kterou všichni berou jako hodnotu a tím tu hodnotu vytvářejí. Hodnota je to ovšem stále neexistující. Stejný případ literatury. Literatura je přeci hodnota, ba co dím, přímo nadhodnota, jen postupným slevováním a ubíráním na váze, potratila hodnotu literatury a elegantně, nepovšimnuta, převtělila se z literatury na reklamní brožurku nabízející křiklavými slogany prázdny život. Literatura se změnila na výčet neurotického pošukubávání hlavou, při čtení zápisu psychoanalytika, který nepromyšleně papouškuje dobu a jen vydělává, nepomáhá. Což psychoanalytici ani nedělají.

Literatura byla v dobách rozkvětu výsadou. Teď už je majetkem všech. A všichni, když to zprůměrujeme, se točime někde na pomezí sta bodů IQ. Nehudrejme a jděme si přečíst nákupní seznam mistra pera, který je teď brán jako nejlepší z nejlepších.

Takže co je předlohou pro literaturu?

Obyčejný člověk. Nikdo jiný.

?

Jak by asi probíhal rozhovor mezi Vieweghem a Dostojevským? Jak by si pohovořila Nesvadbová s Agathou Christie? Jaké by vedly řeči doba dávno již minulá a doba současná? Jak by si rozuměla noblesa a elegance s přisprostlou nahotou? Jak hledí láska na prasečí chrochtání při mezinárodním grupensexu, kdy potvrdili svou přítomnost Němec, Francouz a Angličan a plánem je ošukat celý zbytek Evropy? Jak by koukal Edison na směrnici EU o povinném zavedení úsporných žárovek? Jak moc vyděšeně pokukuje po svých dítkách Bůh? Jak moc kroutí hlavami Mayové nad naší hysterií z konce světa? Jak musí koukat jak na jaka, který tvrdí, že kdyby bylo jinak, nemusel by být jakem? A je to opravdu tak, jak nám říkají? Nebo také nevědí? Jak je to s tím vším a taky proč? A budeme opravdu transformovat? A není něco jako výprodej už použitého zboží? Kdo hodí víc za tohoto utahaného člověka?

Antikvářovo pojednání o... Angelice, Orlandě a Mirindě a dalších stovkách krásných hrdinek a hrdinů jimiž je zalidněn svět harlekýnů a různých nesčetných milostných a dobrodružných románů, z nichž by se daly v podstatě vydestilovat dva ideální hrdinové, jeden mužský, druhý ženský a nebylo by od věci pokusit si takové ideální hrdiny představit a potom by také jistě nebylo od věci položit si otázku, proč vypadají právě takto a co je příčinou jejich nesmírné oblíbenosti v tisícerých ne příliš sofistikovaných obměnách a mutacích a nemýlím se asi příliš, když řeknu, že za tím musí vřezet skryté touhy a nenaplněná očekávání a to buď s mužským nebo ženským předznamenáním. Viz ona přespříliš často rozšířená představa nejedné ženy, že ona je jakousi princeznou a jenom ten princ na bílém koni dokáže ji dostatečně důstojně odpanit v režii vědeckého zapálení.

Soutěž...

Dnes soutěžíme o odpuštění. Každý potřebujeme odpustit. Přijďte si pro jedno bezelstné a nesobecké odpuštění.

Vyhrává ten, který předvede v Antikvariátu Kačur nejlepší úpadek této doby.

Otvírací doba je dobrá. Nalazení obsluhy antikvariátu je d-dur.

A prosíme Karla Nového, aby nám už do antikvariátu netahal koně. Jednou to, pane Nový, stačilo. Pobavili jsme se. To ano. Ale stačí.

Spisovatel a redaktor Cháb mne požádal především ve vinárně Mělník o úvahu takřkajíc futurologickou, totiž o zamyšlení nad tím, jak by mohla vypadat velká a vice versa upadlá literatura v opravdu hodně vzdálené budoucnosti. Chvilí jsem se ošival, ale když za mne zapravil útratu řka, že do zítřka to chce mít v redakci, nezbylo mi tedy nic jiného než přikývnout a dostalo se mi tak poučení, že zítřek je sice také budoucností, ale někdy zatraceně blízkou a hodně nepříjemnou a tímto se vlastně již dostáváme k našemu tématu, v němž nemalou roli hraje čas a vzdálené letopočty. Tak do jaké budoucnosti umístíme naše budoucí literární velikány? Což třeba takhle do 10259 n.l. Ne ne a ještě jednou ne, to je přeci ještě moc blízko. Dobrá. Tak třeba 100 259 n.l. Anebo 1100259 anebo 11100259 a nebo 111100259. Z hlediska vesmírných měřítek se nejedná o žádný zázrak, několik tisíc otoček zeměkoule kolem slunce nebo naší galaxie kolem svého středu. Takže nula sem nula tam, podívejme se do roku 100 000 000 000 n.l. tedy pokud to dobře čtu do roku sto miliard let našeho letopočtu, což už možná také bude rok, kdy vesmír bude mít za sebou opak velkého třesku, čili velký krach, takže budoucí spisovatelé v jakémsi budoucím buhvíjakém prostoru budou mít k rozboru a popisu alespoň jedno zajímavé téma a to jaké to asi bylo před tím... Promiňte, ale musel jsem si odskočit na panáka, protože mne napadlo cosi děsivého, co sice možná nesouvisí s brakovou ani velikou literaturou, i když nepochybuji, že v nějakém dobrodružně fantastickém románu pokleslejší úrovně třeba s názvem *Ve víru času*, by se ta myšlenka také mohla objevit. Přátelé, vždyť je přeci docela dobře možné, že žijeme třeba v nějakém roce pět set na dvacátou pátou, ale podle kalendáře nějaké dávno zaniklé civilizace, jež obývala svět, možná desetirozměrný, dávno před velkým třeskem, viděno ovšem z naší strany, neboť pro onen svět to mohl být velký krach a je mi úplně jasné, že některý z hypotetických obyvatelů onoho světa, a mohlo těch civilizací být nespočet, jako jich může být nespočet i na naší straně času, by asi nebyl s to pochopit třeba právě můj elaborát a to z tisícera různých důvodů, protože by byl absolutně vytržen z kontextu všech možných souvislostí a nemusíme koneckonců zalétat v naší představivosti až někam za velký třesk, abychom si na daleko menším časovém úseku takových dvě stě nebo dvou tisíc let ujasnily posuny ve vnímání velikosti a malosti uměleckých výtvorů, ačkoli kupodivu tady máme pár kusů, které stále považujeme za velké, byť zřemě v mírně posunutém významu. Z těchto a ještě i mnoha jiných důvodů nezbývá nám nic než bohapusté fantazírování a protože myšlenkový svět té dávny či budoucí civilizace je nám velkým krachem či třeskem poměrně vodotěsně uzavřen, nezbývá nám pro naše hry představivosti mnoho, ale zábavným by mohlo být hrát si s představami jejich možného ustrojení a vzezření, ale tu opět narážíme na nepřekonatelnou bariéru, neboť si musíme vlastně představit jejich svět a teprve potom, až tu představu budeme mít, můžeme vůbec začít fantazírovat o jejich podobě a potom bychom možná mohli začít konstruovat možnou podobu nějakého možného velkého románu a tím pádem také velkého braku. Ovšem toto je obtížná věc. Představme si nějakého renesančního myslitele, který se v podvečer prochází po Florencii a hlavou se mu honí úvahy o vzdálené budoucnosti a protože je to odvážný duch, položí si laťku hodně vysoko a řekne si, tak Giovanni jakpak bude vypadat Florencie a její obyvatelé někdy po roce 2000. Dále by si mohl říci a jaképak asi budou mít představy o světě a nebi a je téměř vyloučené, že by ve svých úvahách narazil na ...

Na škole
nám říkali - ona
vysoká literatura
je ve vás!

Ale
nevím, vždyť
v ní se bez zásadní
promluvy
nikdo ani nevysere.

